

nega zborovanja, kakor smo že poprej omenili, predlog, ki ima pomen ne le za sedanost, ampak ki sega v prihodnje stoletje. Kajti kakor se bode postava od 24. maja l. 1869 gledé uravnave zemljiškega davka izvršila na Kranjskem, tako bomo plačevali krvavi zemljiški davek.

S tem sklenemo poročilo o letošnjem deželnem zborovanju ter zakličemo: Bog daj, da se zemljiški davek na Kranjskem uravná vseskozi pravično v smislu postave; — Bog daj, da se olajša breme, katero Kranjce gledé davka v primeri z drugimi deželami Avstrijskimi tako hudo in nepravično tlači!

Muzikalne novice.

Slovenska „glasbena matica“ je ravnokar na svetlo dala sledeči dve kompoziciji:

„Po jezeru bliz' Triglava“ — se zove koncertna ilustracija, ki jo je za glasovir zložil A. Förster.

Slavnoznan skladatelj predstavlja nam v tej kompoziciji selansk prizor, zanimivo idilo, in zdi se nam, ko čujemo te glasove, kakor da bi videli čolnič plavati po jezeru. Kar nam je prežgodaj umrl Miroslav Vilhar v krasni svoji pesmi pel, ljubko nam doni iz Försterjeve kompozicije na glasoviru. Že v vvodu čujemo glase glavnega motiva, „da odmeva od gore.“ Têma stopi pred nas v olišpani opravi, pa se od sledeče prve variacije loči po refrênu, v katerem kakor iz daljave donijo na naše uho končni glasovi znane narodne pesmi „Triglav“. Za njo pa sledi druga variacija, ki se od prve loči po drugem narodnem napevu, — in prav to dela nam kompozicijo tem bolj interesantno. Po sentimentalnem, umetno zloženem „largo“ končuje skladatelj ta jako mikavni selanski prizor s živahnim „allegro“. Gledé na priljubljene narodne napeve, ki jih obdeluje v tej „ilustraciji“ in gledé na to, da v vsem je delo izvrstnega umetnika; zato lahko rečemo, da bode v vsakem koncertu, še posebno pa v vsaki slovanski „besedi“, učinila velik efekt, in to tem bolj, ker igralcu ali igralki te precej težke kompozicije se ponuja prilika občinstvu kazati izurjenost svojo. Naj bi pač taka in enaka dela večkrat slišali v čitalničnih „besedah“ poleg tujih kompozicij! — Ker je „glasbena matica“ skrbela za lično vnanjo obliko, v kateri je na svetlo dala imenovano delo, združuje se vse, da Försterjeva kompozicija pride posebno na vsak glasovir narodnih naših gospodičin.

* „Sveta maša“ za sopran, alt, tenor in bas (to je za mešani zbor), zložil Daniel Feigelj.

Ta maša je v vseh svojih 9 razdelkih zložena v pravem cerkvenem duhu, se lahko poje in prijeten vtisek dela na poslušalca, ker se tudi posamezni glasovi lepo vrstijo. Toplo jo tedaj priporočati smemo vsem slovenskim cerkvenim zborom. Blaznikova kamnotiskarna dala jej je tudi lično unanjo obliko.

Zabavno berilo.

Iz sodnijskega življenja.

Po spominu skušenega starega pravnika.

Spisuje Jakob Aléšovec.

II.

Poštarica na Prelazu.

(Konec.)

Nas obide groza to videti in slišati. Poštarica spreminja vse barve in res hoče se zmuzniti iz sobe, a

žandar in sodnijski sluga jo primeta vsak za drugo roko. Zdravnik podá ranjencu vode, katero ta poželjivo izpije, potem pa vrže steklenico proti poštarici, katero zadene na obraz, da se kri pocedi.

„Znorel je,“ kriči poštarica, „ne poslušajte ga! Kar bo govoril, bo vse hudobna laž.“

„To bomo že mi razsodili,“ pravim jaz in se vsem s pisarjem vred blizo postelje, da bi bolje slišal ranjenega, ki začne v pretrganih stavkih pripovedovati:

„Kdo sem jaz in kaj sem bil, to menda vas ne bo mikalo; moja zdanja žena naj vam to razloži obširnejše, saj vse natanko vé; jaz le v kratkem omenim, da sem, kakor ona, po rodu Prus. Svojo zdanjo ženo sem spoznal kot vojak, zavoljo nje in z njeno vednostjo sem nekega večera napadel in oropal bogatega potovajočega trgovca in mislil ž njo vred pobegniti na tihem čez mejo, pa žandarji so me prijeli in bil sem obsojen na deset let težke ječe, katero sem tudi prestal. Svoje ljubice nisem hotel izdati in tako je bila ona brez kazni.“

Ranjenec preneha, ker mu zmanjka moči. Zdravnik mu pomolí zopet vode, in ko je pil, nadaljuje:

„Izpuščen iz ječe grem iskat ljubice, a zvem, da je ni doma, da je že več let, kar je zginila brez sledú. Tudi brat njen, že oženjen, je bil zginil, nihče ni vedel, kam. Jaz se napotim je iskat, živim o hudodelstvih, tatvinah itd. inslednjič jo najdem tu na Prelazu vdovo.“

Zopet preneha ranjenec, kateremu je govorjenje težko. Poštarica skuša vmes se vtikati, češ, da ni res, kar govori, jaz pa ji rečem, da jej bomo usta zamašili, če ne bo tiho. Ranjenec zopet prične.

„Se vé da me ni bila nič kaj vesela, ko jej pridem v hišo. Imela je pri sebi hčer svojega brata, o katerem je vedela, da se mu na Ruskem dobro godí, saj jej je večkrat poslal denarja kot plačo za to, kar jo hči njegova stane. Da sem mogel v hiši ostati, mi je dala službo poštnega ekspeditorja. Kmalo se ponovi stara prijaznost med nama in tako mi tudi zaupa, da je denarno čisto na kantu. Jaz se čudim temu, kajti dobro mi je bilo znano, da je po možu podedovala lepo premoženje in jej je tudi kmetija, gostilna in pošta kolikor toliko nesla. „Res je — mi odgovori — lahko bi prav dobro stala, ko bi ne bilo neke pijavke. Ta me vedno molze in nima nikdar zadosti. „Kdo je ta pijavka, tega mi pa noče razodeti na noben način. Zdaj pač tudi to vem.“

Poštarica zopet zakriči, se hoče iztrgati čuvajema iz rok in zagnati se proti ranjencu, pa čuvaja jo držita trdo, da se ne more ganiti, ter jo potlačita na klop pri peči. Ekspeditor nadaljuje:

„O, to je pošast! Ko je njen mož umrl, je vse mislilo, da je umrl navadne smrti, a ona mu je zaudala, ker jej je bil na poti. Hotela je namreč iznebiti se ga, kajti imela je znanstvo z nekim gozdarjem, ki jej pa, vedé za njeno hudodelstvo, ni več upal, marveč bežal od nje in zdaj živi brez dela v mestu M. ter pošilja jej pisma, v katerih jo dere za denar, žugaje jej, da jo bo sodniji izdal, ako mu ne pošlje, kar zahteva. Ta je bil toraj tista pijavka, to sem zvedel še le pred kratkem, ko mi je prišlo neko tako pismo v roke. Takrat tega nisem vedel in tako sem se dogovoril ž njo, storiti to, kar sem pozneje storil.“

Bolnik vtrujen in spehan tu preneha in ko smo ga okrepčali z žganjem in vodo, nadaljuje:

„Tisti čas je prišlo po pošti veliko denarja, nekaj čez 8000 gold. Ta denar je drezal naju oba v oči, kaj rada bi se ga bila polastila, pa kako? Tudi zapazim nekega dne v poštnem žaklju, katerega sem bil odprl, pismo iz Ruskega do tukajšnje sodnije; pokažem ga poštarici in ona mi veli, pridržati ga za en dan, ker se